

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 29. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm1966.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Tredie Samtale.

Kongehallen.

Sigmund.

Graahærdede! jeg dig lod kalde hid
For dig min Nød at klage, dig at spørge,
Om grumme Norner ei vil holde op
Min Slægt at øde?

Godmund.

Strænge, dog ei grumme
Er vise Norner. Hvad er hændtes nu?

Sigmund.

Sinfjotle døde, jeg det maatte volde,
Og mere gruelig end selv hans Død
Hans Jordefærd imellem Folk skal nævnes.
Jeg, som i Uvid, over Mark ham bar
Og kom til Aaen, hvor den stridig rinder,
Der laa en Baad og i den stod en Mand,
Med venligt Ord han sig tilbød at fløtte
Mig og min Byrde over striden Aa,
Jeg Liget rakte, det og han forsvandt,
Og til en Jotun gav jeg vist min Søn.

Godmund.

Var han ved Seid af Aser dig vel given?

Sigmund.

Ja, du har Ret, det maatte saa vel ske,
Thi utilbørlig maa hans Fødsel nævnes.
Men nu min Helge, han som andre Mænd
Jo avledes, dog ogsaa ham jeg misted.

Godmund.

Men alle Mænd som fødes maa jo dø
Og dertil veed du selv, at sæere Varsler
Ved Helges Fødsel og en sælsom Lod
I Liv og Død ham tyktes at forkynde.

Sigmund.

Du mener hine Volers underlige Sysse,
Der de hans Skæbne knytted, jeg forstod
Dem ei; men nys mig Tidende er baaret,
At han af egen Maag er dræbt i Lund,
Selv Odin maatte Spyd til Værket laane.

Godmund.

Hans fagre Sigrun var jo og Valkyrie.

Sigmund.

Det var hun, hun har selv sig dræbt
Og Helges Sønner med. Som fordum Rerek

Jeg stander sønneløs i Alderdom.

Godmund.

Og har du glemt, at du est Rereks Ætmand?

Sigmund.

Af Volsungs Æt kun lever jeg allene,
Men Hjordis er med Barn og nu jeg vil,
At du om det mig Norners Dom forkynder.

32 *Godmund.*

Hvi vil du spørge end om Norners Raad?
Har du ei set det nok at aabenbares?

Sigmund.

Du spaaer ilde, jeg dog spørger end:
Hvad Skæbne bier den Ufødte? ødes Slægten
I ham, hvad heller skal han den forplante?

Godmund.

Naar Solen sættes, du i Norners Lund
Maa spørge; der dig sanddru Svar skal undes.

En Hirdmand.

Nys ere Hundings Sønner komne hid,
Paa Helges Fader agte de at hevne
Hvad Helge brød, da deres Fader faldt.

Sigmund.

Lad Hornet gjalde over Sletten fluks!
Mig lyster gerne Sværdelarm at høre,
I gennem Brynjen ei kan Sorgen trænge ind,
Og Sjælens Størke under Jernet vokser.
Men Hjordis fløttes skal i Hast til Lund;
Om Odin os i Dag vil nægte Seier,
Ei Vikinger maa finde hende her.

Godmund.

Farvel, Kong Sigmund! længe har jeg levet,
Det kan jeg mærke paa hvad jeg har set.
33Hvis end før jeg, til Odins Sal du kommer,
Da hils din Fader fra hans gamle Ven!

Valen.

Hjordis.

Alt gryer Dagen, ikkun Ravneskrig
Nu høres lyde over øde Val,
Dog, sagte Gispn hører jeg med Gysen,
Og maa dog gange gennem Blodet frem,
De kære Lig og Sværdet at oplede.

Ternen.

Hist runder sig en Ring af faldne Kæmper,

I deres Midte findes Kongen vist.

Hjordise.

Ja visselig, det er ham selv, han bader
Til Valhals Fest sig i den røde Flod,
Og Liget der, det er jo og min Faders.
Eilime! Sigmund! gamle, faldne Kæmper!
Er Tungen stivnet, Aandedraget stemt,
Saa ei I mægte end et Ord at mæle?

34Sigmund.

Hvem kalder mig?

Hjordis.

Din Hjordis. End du lever!
Kan dine Saar ei læges?

Sigmund.

Store Saar
Kan sammengro, men se det brudte Vaaben!
Det fik et Saar, som ei kan læges mer,
Og uden det jeg vil ei længer leve.

Hjordis.

Forunderligt! hvo mægted Gram at bryde?

Sigmund.

Kun han som gav det. Midt i haarden Strid
Mig Odin mødte, holdt sit Skjold mod Sværdet,
Og Sværdet brast, nu ogsaa han forlod
Sin Slægt, og vil at den skal ødelægges.

Hjordis.

Han vil det ei, o, glæd dig, gamle Kæmpe!
Den Søn jeg bærer under Hjertet end,
Ham frelste Odin, da han Sværdet brød,
35 Thi var det heelt, det maatte ham fordærve.
O! vil du høre høie Norners Dom?

Sigmund.

Jeg har ei Tid, jeg maa til Valhal ile
At takke Odin. Vogt du Gram!
Hjordise nævnedes du ei omsonst.

Godmund.

Er endnu ei vi komne nær til Valen?
Alt som vi gaa, jeg vissere det mærker,
At snart udrundet er mit Timeglas;
Men dog mig bæres for at Livets Lys
Ei før ved Sigmunds Lig skal rent udslukkes.

Thorkild.

Nu stander du for Sigmunds røde Lig,
Og hos dig staar Hjordise vel tilmode.

Godmund.

Hvorledes? vel tilmode her paa Val?

Hjordise.

Ja, Gamle! kan jeg give Rum for Sorgen
I denne Glædesstund, da Odin selv
Har frelst sin Slægt ved Gram at sønderbryde.

36 Godmund.

O stol dog ei paa disse sære Tegn,
Der love Held og dobbelt Vanheld avle!
O kan da ei selv Volsungætten lære,
At Odin kun er denne Verdens Gud,
Og at saa tit han vove vil at trodse
Den underlige, hemmelige Magt,
Som kun forblommet gennem Norner taler,
Uvidende han styres i sin Trods
Til selv de høie Norners Raad at fremme?
Stol derfor ei paa dette Sværdets Brud,
Thi viid, den Haand, som det kan sammenføie,
Sig rører kraftig over Mulde end.

Hjordise.

O hvilken Angst du mig i Blodet jager,
Ei tør jeg stædes her, jeg vil bortfly
Og skjule mig imellem Nordens lis.

Godmund.

Ak, arme Dronning, hvor vil du henflygte?
Veed du det ei, at under Askens Rod
Vi alle bygge, og at over Roden
Er Nornernes usynlige Pallads!
O, siig mig Thorkild! er ei Solen oppe?

37 Thorkild.

Just nu opstiger den i Østerlide.

Godmund.

O, vend mig mod den, at dens første Straale
Kan skinne paa det lukte Øielaag,
Og jeg nedknælende i Ydmyghed kan bede,
Til ham, som ved sin Almagt skabte den!
O, tro mig, Thorkild, kære Fostersøn!
Ei blind jeg blev, da Øiet sig tillukkede,
Nei, blind jeg var fra Livets første Morgen,
Kun seent jeg mærkede det, og mere seent,
Da alt det Synlige forsvandt for Øiet,
Et Glimt af Lys sig tændte i min Sjæl.
Men ak, det er kun som en liden Stjerne,
Vor Gudehær forsvinder ved dens Skin,
Og over Valhal seer jeg Mørket ruge;
Jeg lokkes venlig mod det Ubekendte:
Mod Gimle, mod de lyse Alfes Bo;
Men Veien kan den Stjerne mig ei vise,
Og tør jeg tro, den gennem Valhal gaaer?
Det kolde Hjerte kan ei Stjernen varme,
Og ængstelig det klapper mig i Bryst;
Alt længe har det sukke efter Ro,
Og nu, da endelig den store Time kommer,
Nu ængstes det, nu vælter sig med Il
38 Det tunge Blod mod kolde Hjertekammer,
Og skælver for, at finde Dørren luket.

Thorkild.

O, gamle Fader! ængstes dog ei saa!
Hvorledes end det er med det Forborgne,
Som raader over Guderne og os,
Har du jo dog i Ydmyghed henvandret,
Med villigt Øie speidet efter Lys,
Og fulgt den Sti, du mente did at føre.
Om du foer vild, din Brøde var det ei,
Og Lyset veed, at du det vilde fulgt,
Hvis det at se du ikkun havde mægtet,
Saa vær da rolig i din sidste Stund,
Som du det var igennem hele Livet,
Du kan det uden Frygt, og det for mig
Var grueligt, ifald jeg maatte skælve
For, Fader, dig at ligne i din Død;
Da ingen Mand jeg veed paa Jorden til,
Som heller jeg i Livet vilde ligne.

Godmund.

O, ti, min Søn, og roes mit Levnet ei!
Til Nidingsid jeg aldrig lokket blev,
Mit bløde Hjerter skjælv for Mordidrætter,
Og til at lyve var jeg alt for stolt;
Men dog velsignede jeg dem, som myrded
39Forkyndte, skøndt det mig i Hjertet skar,
At Mennesker Man skulde Guder offre;
Ved mangel Gerning og ved mangt et Ord
Og fremfor Alt, ved Lyster og ved Tanker,
Var Noget i mig, som med Tordenrøst
Mig bød for det Usynlige at skælve.
Vel stred jeg mod hvad denne Røst forbød,
Men ak, saa tit jeg dog blev overvundet,
Og Mindet avlede et bittert Nag,
Som piner mig i denne store Time.
Med dette Minde, dette Nag jeg skal
Nu stædes frem for det Usynlige,
Hvorledes tør jeg vente Ro og Glæde?
O, var det sandt, at bag ved Døden end
Os Kræfter følge, og en Kamp os bier,
Hvorved forsones kan vor store Skyld,
O var det sandt, at vi i Surturs Lue,
Naar Jord og Himmel blir en Askehøb,
Kan renses, luttres fra al jordisk Smitte
Og svinge os til Gimles lyse Borg;
O, var det saa, da døde jeg saa rolig,
Men ak, hvorpaa er bygt den hele Tro?
Kun dunkle Sagn, hvis Udspring ei vi kende,
Og Gætteværk den løse Grundvold er,
Der gyngende i Luften sig bevæger,
Skal bære Valhal, Gimle, Guder, os —
Og svinder selv for lette Aandepust.
40At noget Ondt er til, vi kan fornemme,
Om end hvert Sagn om Thurser kun er Løgn,
Det Ondes Magt vi maa vel og bekende,
Da det saatit i Liv os overvandt,
Ak, hvad om nu hvert Sagn, hvorpaa vi stole,
Udrugedes kun af det Ondes List!

Thorkild.

Forfærdes maa jeg ved din sidste Tale,
Men kan dog ei fortvivle, eller tro
At det Forborgne, som for Alting raader,
Tillod det Onde os at daare saa,
Tillod at den som efter Lyset higer
I Mørket altid skulde fare vild,
At den som dybt med Suk sin Svaghed føler

Ei skulde stærkes og dog lide Straf.

Godmund.

O tie, min Søn, du ængster mig kun meer,
I det du mener Trøst mig at indgyde,
Thi viid! det Folk, som boer i Vest bag Rhin
Og de som syd for Alpefjeldet bygge,
Med mange Andre, som Man har fortalt,
De har en Tro, som skal stadfæstet være
Ved mange underlige Tegn,
Og er det sandt, da kan den Hjertet trøste;
41 Thi den forkynder en almægtig Gud,
Som over Mennesker sig har forbarmet,
Sin Søn nedsendt, som ved et Almagts Lyn
Har sønderknust den fule Troldevrimmel;
En kærlig Gud, som vil for Sønnens Skyld
Tilgive Hver, som sine Feil fortryder,
Og skænke ham af Naade Salighed.
Det har jeg vidst igennem mange Aar,
Og dog jeg ei har til det Folk henvandret,
At høre fuldt og sanddru Vidnesbyrd,
Det piner mig nu i den sidste Time.
O Thorkild, Thorkild! du er ung endnu,
O skynd dig bort, lad mig kun dø allene!
Du kan ei hjælpe mig, og om nu brat
Din sidste Time kom, du laa som jeg
Af Angst omspændt i Dødens bittere Kvaler.
O skynd dig hen til kristent Land og Folk,
Og undes dig den trøstefulde Lære,
At tro, da bed for mig til Kristi Fader,
At han forlader mig min store Skyld!
Ak, Hjertet brister, Kristus! Frelser! Ak!
Ak, tør jeg mig ved din Forsoning trøste?

Thorkild.

Du tør. Forunderlig opgik mig Lys i Sjælen,
Og straalende en Skikkelse jeg saae,
42 Som strakte kærlig ud mod dig sin Haand,
O grib den kun! den skal dig føre
Igenom Gravens Nat til lyse Himle.

Godmund.

Jeg griber den med Tro, og dør.
